

Arrest

**nr. 50 599 van 29 oktober 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Aalst, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 september 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Aalst van 2 augustus 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VODDERIE, die loco advocaat B. DAYEZ verschijnt voor de verzoekende partij en van bestuurssecretaris H. VAN DE PERRE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 20 december 2009, in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum type C, het Rijk binnen.

1.2. Op 28 december 2009 werd verzoeker in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waarvan de geldigheidsduur verstreek op 19 januari 2010.

1.3. Verzoeker diende op 9 maart 2010 een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familie-lid van een burger van de Unie.

1.4. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Aalst nam op 2 augustus 2010 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 52 § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aangevraagd op 09/03/2010 (datum) door (E. M. M.) (...), geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1).

Reden van de beslissing:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Betrokkene heeft volgende gevraagde documenten niet voorgelegd: attest geen onroerende goederen in land van oorsprong en attest geen andere kinderen in land van oorsprong. (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 40bis, § 2, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981).

Hij licht zijn middel als volgt toe:

"(...) Pour l'étranger ascendant à charge d'un citoyen belge, les documents visés à l'article 50, §2, 6° de l'arrêté royal sont « la preuve des moyens de subsistance stables, réguliers et suffisants, ainsi que d'une assurance maladie telles que visées à l'article 40ter, alinéa 2, de la loi. » ;

La partie adverse ne conteste pas (et pour cause) que les documents susmentionnés ont bel et bien été produits; ce qui est reproché au requérant, c'est de ne pas avoir produit d'attestation aux termes de laquelle l'intéressé ne possède pas de bien immobilier dans son pays d'origine ainsi qu'un document attestant de ce qu'il n'a, en ce même pays, pas d'autres enfants ;

Or, la production de tels documents n'est aucunement exigée à ce stade de la procédure par la disposition réglementaire en application de laquelle est pris l'acte attaqué (soit l'article 52 de l'Arrêté royal du 8 octobre 1981 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers) ;

La décision entreprise est dès lors prise en violation de cette dernière disposition ; (...)"

2.1.2. Verweerder stelt dienaangaande het volgende:

"(...) Het opvragen van attesten die het vermogen staven, met inbegrip van het al dan niet hebben van kinderen in het land van oorsprong, is evenwel een vaste praktijk ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken bij de beoordeling van de procedure op grond van artikel 52 van het koninklijk besluit. De stad Aalst is in kader van de wettelijke bepalingen omtrent gezinshereniging gerechtigd deze documenten op te vragen. De stad Aalst heeft de wet dan ook niet geschonden door naar aanleiding van het niet-voorleggen van deze documenten de beslissing bijlage 20 te nemen. (...)"

2.1.3. In de repliekmemoirie verwijst verzoeker naar zijn uiteenzetting van het middel in het inleidende verzoekschrift.

2.1.4.1. De Raad stelt in de eerste plaats vast dat verzoeker, in het eerste middel, niet toelicht op welke wijze de bestreden beslissing het artikel 40bis, § 2, 4°, van de Vreemdelingenwet zou schenden. Bij

gebreke aan enige toelichting inzake de wijze waarop deze door verzoeker aangevoerde bepaling zou zijn miskend, wordt verweerder de mogelijkheid ontnomen om zich met kennis van zaken te verdedigen. Dit onderdeel van het middel dient bijgevolg als onontvankelijk te worden beschouwd.

2.1.4.2. Artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 – waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert – luidt als volgt:

“§ 1.- Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is, dat zijn bloed- of aanverwantschap of partnerschapsband bewijst overeenkomstig artikel 44, kan bij het gemeentebestuur een verblijfskaart aanvragen door middel van de bijlage 19ter.

(...)

§ 2.- Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1 ° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2 ° de bewijzen vermeld in artikel 50, § 2, 6°, b), c), d) en e) die naargelang het geval vereist zijn.

§ 3.- Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4.- Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister. (...)”

De bewijzen bedoeld in artikel 50, § 2, 6°, b), c), d) en e), van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 zijn:

“b) voor de familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, van de wet, het bewijs van voldoende bestaansmiddelen en een ziektekostenverzekering, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid;

c) voor de partner bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, van de wet : het bewijs van de duurzame en stabiele relatie, en, indien beide partners niet minstens 21 jaar zijn, het bewijs dat zij beide minstens 18 jaar zijn en dat zij reeds ten minste een jaar samengewoond hebben voor de aankomst in het Rijk van de burger van de Unie die vervoegd wordt;

d) voor de bloedverwanten in neergaande lijn die minstens 21 jaar zijn, de bloedverwanten in opgaande lijn en de kinderen bedoeld in artikel 40bis, § 4, derde lid, van de wet : het bewijs dat zij ten laste zijn van de betrokken burger van de Unie;

e) voor de bloedverwanten in opgaande lijn van een Belg : het bewijs van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen en een ziektekostenverzekering, zoals bedoeld in artikel 40ter, tweede lid, van de wet.”

Het staat niet ter discussie dat verzoeker een verblijfsaanvraag indiende als ascendent ten laste van een Belgische onderdaan. Overeenkomstig de artikelen 40bis, §§ 2 en 4 en 40ter van de Vreemdelingenwet kan een ascendent van een Belg die een beroep doet op deze bepalingen slechts een verblijfsrecht verwerven indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden dat hij ten laste is van een Belgische onderdaan en dat deze Belgische onderdaan aantoonde dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen de persoon die hem vervoegt tijdens het verblijf in België ten laste valt van de openbare overheden en dat hij beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's van het vervoegende familielid in België dekt. Aangezien artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bepaalt dat naast een bewijs van identiteit ook de bewijzen voorzien in artikel 50, § 2, 6°, b), c), d) en e) van dit koninklijk besluit “die naargelang het geval vereist zijn” dienen aangebracht te worden diende verzoeker derhalve zowel de in artikel 50, § 2, 6°, d) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 als de in artikel 50, § 2, 6°, e), van dit koninklijk besluit voorziene bewijsstukken over te maken. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden waar hij lijkt te willen aangeven dat geen andere documenten dan deze omschreven in artikel 50, § 2, 6°, e), van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 dienden neergelegd te worden en dat artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 verweerder niet toelaat documenten op te vragen die het moeten mogelijk maken te beoordelen of verzoeker als ten laste van zijn in België verblijvende familieleden kan beschouwd worden.

Een schending van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 wordt niet aangetoond.

Het eerste middel, in de mate dat het ontvankelijk is, is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 4°, en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Verzoeker licht zijn middel als volgt toe:

“(…) Aux termes de l'article 40bis, §2 de la loi du 15 décembre 1980, disposent d'un droit de séjour les ascendants du citoyen de l'union ou du ressortissant belge «qui sont à leur charge, qui les accompagnent ou les rejoignent» ;

Ni la loi du 15 décembre 1980 ni l'Arrêté royal du 8 octobre 1981 n'ont apporté de définition à la notion d'être «à charge»; tout au plus l'article 40bis, §4, al.2 de la loi précitée précise-t-il que le citoyen de l'Union (ou le citoyen belge) rejoint «doit également apporter la preuve qu'il dispose de ressources suffisantes afin que les membres de sa famille visés au § 2 ne deviennent pas une charge pour le système d'aide sociale du Royaume au cours de leur séjour, et d'une assurance maladie couvrant l'ensemble des risques pour les membres de sa famille dans le Royaume. Dans le cadre de l'évaluation des ressources, il est tenu compte de la situation personnelle du citoyen de l'Union, qui englobe notamment la nature et la régularité de ses revenus et le nombre de membres de la famille qui sont à sa charge» ;

La Cour de Justice des Communautés européennes a également eu l'occasion de préciser, relativement à la possibilité pour un ressortissant européen de se faire rejoindre par l'ascendant de son conjoint, qu' «afin de déterminer si les ascendants du conjoint d'un ressortissant communautaire sont à la charge de celui-ci, l'Etat membre d'accueil doit apprécier si, eu égard à leurs conditions économiques et sociales, ceux-ci ne sont pas en mesure de subvenir à leurs besoins essentiels. La nécessité du soutien matériel doit exister dans l'Etat d'origine ou de provenance de ces ascendants au moment où ils demandent à rejoindre ledit ressortissant communautaire. (...) La preuve de la nécessité d'un soutien matériel peut être faite par tout moyen approprié » ;

En l'espèce, en vue de démontrer qu'il était effectivement à charge du ménage de sa fille, le requérant a produit:

- une attestation de revenu global imposé pour l'année 2010 le concernant, attestant de ce qu'il ne disposait au Maroc d'aucun revenu de quelque nature que ce soit (annexe 7 au courrier rédigé le 17 février 2010 par le conseil du requérant, à l'attention de la partie adverse) ;*
- une attestation identique pour son épouse (annexe 8 au courrier précité) ;*
- une document attestant de ce que le requérant n'exerçait, en date du 14 décembre 2009, aucune profession au Maroc (annexe 9 au courrier précité) ;*
- les justificatifs des revenus de sa fille et de son beau-fils, pour les mois de juillet 2009 à janvier 2010 (annexes 19 et 20 au courrier précité) ;*
- le relevé des envois d'argent dont le requérant et son épouse ont bénéficié de la part de sa fille, durant toute l'année 2009, soit durant la période précédant directement l'introduction de la demande (annexe 23 au courrier précité) ;*

De ces documents, la partie adverse ne dit strictement rien dans la motivation de sa décision; elle n'expose pas en quoi ces documents seraient insuffisants à démontrer la réunion dans le chef du requérant des conditions pour pouvoir bénéficier d'un droit de séjour en qualité d'ascendant à charge de sa fille belge, ni les raisons qui justifiaient à ses yeux la production par l'intéressé d'une attestation stipulant qu'il n'était le propriétaire d'aucun bien immobilier au Maroc ainsi qu'un document attestant de ce qu'aucun de ses enfants n'habitaient encore au Maroc; de telles précisions s'imposaient pourtant, compte tenu de ce que les dispositions légales et réglementaires précitées n'ont pas restreint le mode de preuve par l'étranger du fait qu'il était bel et bien à charge du membre de famille rejoint ;

Relevons également que la partie adverse ne répond pas dans la motivation de la décision entreprise aux arguments soulevés par le requérant dans le courrier adressé par son conseil à l'administration communale de Alost, en date du 30 mars 2010 ;

En exigeant la production d'une attestation aux termes de laquelle l'intéressé ne possède pas de bien immobilier dans son pays d'origine ainsi que d'un document attestant de ce qu'il n'a, en ce même pays, pas d'autres enfants alors même que ni la Directive 73/148/CCE, ni la loi du 15 décembre 1980, ni l'Arrêté royal du 8 octobre 1981 ne restreignent le mode de preuve par l'étranger du fait qu'il est effectivement à charge du citoyen de l'Union (ou du citoyen belge) rejoint ni ne précisent la manière dont cette preuve doit être rapportée (au contraire, la CJCE ayant rappelé que cette preuve «peut être faite par tout moyen approprié ») et alors même que le requérant a produit de nombreux autres documents destinés à démontrer sa situation de dépendance financière par rapport au ménage de sa fille, documents dont la partie adverse ne dit strictement rien, la partie adverse a violé les articles 40bis, §2, 4° de la loi du 15 décembre 1980 et 52 de l'Arrêté royal du 8 octobre 1981 alors qu'elle n'a pas adéquatement motivé sa décision, violant par là-même l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 ainsi que les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ; (...)"

2.2.2. Verweerder stelt in de nota met opmerkingen dienaangaande het volgende:

"(...) In zoverre verzoeker opnieuw verwijst naar de wet van 15 december 1980 en het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, wordt verwezen naar hetgeen hierover wordt uiteengezet in het eerste middel.

(...)

Betreffende het door verzoeker beweerde gebrek in de motivering wenst de stad te verwijzen naar de bijlage 20 zelf, waarin duidelijk en op afdoende wijze de redenen worden vermeld dewelke geleid hebben tot deze bestreden beslissing van 2 augustus 2010. (...)"

2.2.3. In de repliekmemoirie verwijst verzoeker naar zijn uiteenzetting van het middel in het inleidende verzoekschrift.

2.2.4.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 52, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, uiteengezet dat verzoeker heeft nagelaten om binnen de vooropgestelde termijn een aantal van de gevraagde overtuigingsstukken – met name een attest dat hij geen onroerende goederen bezit in zijn land van herkomst en een attest dat hij geen andere kinderen meer heeft in dat land – over te leggen en dat hij derhalve niet alle documenten heeft aangebracht die toelaten vast te stellen of hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. De motivering, die verzoeker op eenvoudige wijze toelaat de reglementaire bepaling en de feiten die aan de basis liggen van de bestreden beslissing te kennen, is pertinent en draagkrachtig. De Raad wijst er tevens op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). Verzoeker kan ook niet voorhouden de motieven die de bestreden beslissing schragen niet te kennen, nu hij deze motieven in zijn verzoekschrift weergeeft en bekritiseert. Het feit dat in de bestreden beslissing geen melding gemaakt wordt van een schrijven van de raadsman van verzoeker, waarin deze louter aangeeft niet akkoord te gaan met de door verweerder aan zijn cliënt gestelde vraag om een bewijs over te maken dat hij geen andere kinderen heeft in zijn land van herkomst, doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.4.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet en artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 stelt verzoeker in wezen dat hij vrij is wat betreft de wijze waarop hij het bewijs levert dat hij ten laste is van zijn dochter en schoonzoon en dat hij dit bewijs geleverd heeft door andere overtuigingsstukken over te maken. Verzoeker verduidelijkt in dit verband dat hij heeft aangetoond dat hij en zijn echtgenote in Marokko geen enkel inkomen genieten en dat hij aldaar geen enkel beroep uitoefende. Hij betoogt dat hij tevens aantoonde dat zijn dochter hem tijdens het jaar 2009 geldsommen overmaakte.

Het gegeven dat er een grote vrijheid bestaat inzake de bewijsvoering met betrekking tot de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet omschreven voorwaarde van het ten laste zijn impliceert evenwel niet dat verweerder niet zou kunnen aangeven welke gegevens vereist zijn om de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid of zijn gemachtigde toe te laten met kennis van zaken te beoordelen of een vreemdeling effectief ten laste is van zijn in België verblijvende familieleden. Nu de wetgever het begrip ten laste in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet iuncto artikel 40ter van dezelfde wet niet strikt omschreven heeft kan voor de interpretatie van dit begrip verwezen worden naar de definiëring van het begrip ten laste in het gemeenschapsrecht. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat een persoon als ten laste kan beschouwd worden indien hij de materiële ondersteuning van het familielid nodig heeft teneinde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in zijn land van herkomst (HvJ 9 januari 2007, C-1/05). De voorwaarde van het ten laste zijn dient bijgevolg niet gereduceerd te worden tot het aantonen dat een persoon die een familielid in België wenst te vervoegeen geen eigen belastbaar inkomen meer heeft en hem een aantal geldsommen overgemaakt werden. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk om aan te geven dat slechts tot de vaststelling dat een persoon ten laste is kan besloten worden indien een geheel van constitutieve elementen aangetoond wordt waaruit blijkt dat een vreemdeling de materiële ondersteuning van het te vervoegeen familielid nodig heeft. Verweerder kon derhalve, zonder artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet te schenden, oordelen dat om te kunnen vaststellen dat een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvende descendent vereist is dat ook bewijzen aangebracht worden dat de persoon die zich op een verblijfsrecht beroept aantoonde dat hij niet over onroerende goederen beschikt in zijn land van herkomst en niet kan rekenen op de bijstand van andere familieleden in dat land. Het is niet betwist dat verzoeker deze bewijzen – waarbij het hem vrij stond zelf de bewijsmiddelen te kiezen – niet heeft overgemaakt, zodat verweerder, in toepassing van artikel 52, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 de verblijfsaanvraag van verzoeker kon weigeren door middel van een bijlage 20.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting geen schending aan van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet of van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK